Co pak se týče dovolání poručníka samého, že jeho vlastní odvolání dle §. 472. c. ř. s. jakožto nepřípustné bylo zamítnuto, dlužno dotyčný výrok II. stolice, byť i vynešen byl ve spojení s rozhodnutím o odvolání jménem dítěte podaném ve způsobě rozsudku, přece považovati jen za usnesení (§§ 473. a 495. c. ř. s.), kteréž tudíž potírati bylo nikoliv dovoláním, nýbrž dle §. 519. c. ř. s. rekursem, což se však nestalo.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1905, č. 244.) *B.*

Rekurs proti podmínečnému platebnímu rozkazu (ohledně útrat) jest předložiti soudu rekursnímu, byť i podán byl včas odpor. Věcně však o rekursu soud rekursní nerozhoduje, nýbrž ponechá rozhodnutí soudu procesnímu.

Proti podmínečnému platebnímu rozkazu podal žalobce ohledně útrat rekurs, jejž soud okresní jakožto nepřípustný vrátil, jelikož platební rozkaz následkem včas, byť i teprve po podání rekursu podaného odporu své moci pozbyl.

Proti dotyčnému usnesení podal žalobce nový rekurs, jemuž zemský soud v Brně rozhodnutím ze dne 27. listopadu 1905, č. j. R. II. $\frac{371./5.}{1.}$ vyhověl

p o n ě v a d ž

otázku, je-li rekurs bezpředmětným, řešiti může jen stolice rekursní, to tím více, jelikož v rekursu účtovány byly útraty a dotyčný nárok čeká na vyřízení, jehož domáhá se rekurent po soudu rekursním. (§ 526. c. ř. s.) Měl tudíž rekurs dle §. 522. c. ř. s. soudu rekursnímu předložen býti.

Což když okr. soudem se stalo, soud rekursní rekurs žalobcův poukázal na odpor žalovaného proti platebnímu rozkazu a na konečné rozhodnutí, jež u soudu okresního na žalobu vynešeno bude, kteréž přihlížeti má též k útratám obou rekursů.

D ů v o d y:

Podaným odporem pozbyl platební rozkaz dle §. 9. říz. upom. a čl. XXVIII. uv. z. k c. ř. s. jakékoliv moci, tudíž i stran výroku o útratách.

Tím odňata však byla i pro soud rekursní půda k rozhodování o útratách, nýbrž měl soud okresní dle §. 11. upom. říz. o útratách v řízení upomínacím žádaných rozhodnouti jakožto o částce útrat sporu samého.

(Rozh. z 18. prosince 1905, č. j. R. II. 388./5.) *—a.*
